

ကောင်းကင်နဲ့ မလွတ်တဲ့ အတောင်ပံ တစ်စုံ

မင်း

ခိုက်

ခိုး

စား

ပင်လယ်ပြင် ငြိမ်သက်ခြင်း သို့မဟုတ် (သစ္စာနီ)
(A)

သူသည် မော်ဒန်နှင့် ပို့စ်မော်ဒန်ဆိုင်ရာ သဘောတရားများကို လေး
လေးနက်နက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ရေးသားနေသူ ဖြစ်သည်။ ဆေးတ
က္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်
သူပုံပန်းသဏ္ဍန်က အထက်ပါသူစရိုက်များ နှင့် ဆက်စပ်မရ။ အညာမှ
ကျေးလက်မူလတန်း ကျောင်းဆရာလေးတစ်ဦးအသွင်သာပေါက်နေသူ
။ သူဆိုသည် မှာ မင်းခိုက်စိုးစန် ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၀ နောက်ပိုင်းတွင် စာပေလောက၌ လူတွေအာရုံစိုက်ခြင်းခံရ
သည့်လူငယ်နှစ်ဦးပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် ဟု ဆိုလျှင် ထိုလူငယ်နှစ်ဦးမှာ
တာရာမင်းဝေနှင့် မင်းခိုက်စိုးစန်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ
ကဗျာရေး ဝတ္ထုပါ ရေးလေ့ရှိသူများ ၊ ပြီးတော့ လက်လှမ်းမီရာ နိုင်ငံတ
ကာစာပေများ ၊ စာပေသဘောတရားများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၌ ဝါသ
နာတူသူများ ၊ ခေတ်တစ်ခေတ်ကို
တစ်လမ်းတည်းလျှောက်ခဲ့ကြဖူးသူများ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်
မာစာပေလောက၏ အားနည်းချက်မှာ စာပေ ၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ ရေးသား
နေကြသူများက စာပေသဘောတရားကို လေ့လာလိုက်စား မရှိသောကိ
စ္စပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်ပင်အဆင်မီတိုးတက်ဖို့ နှောင့်နှေးခဲ့ရသည်

ယခုခေတ် စာပေရေးသားသူလူငယ်တချို့က ထိုအားနည်းချက်တို့ကို ပယ်ဖျက်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ရှုလေ့လာရုံမက အယူအဆရေးရာဆောင်းပါးများ ရေးသားတင်ပြနိုင်သည် အထိ ခရီးပေါက်နေကြသည်။ ထိုထဲတွင် မင်းခိုက်စိုးစန်သည် ထိပ်ဆုံးက ပါသူဖြစ်သည်။ သူ့အမည်ရင်းမှာ ကျော်စိုး ဖြစ်သည်။ အသားညိုညိုဖြင့် ပြုံးချိုသောမျက်နှာ ရှိသည်။ အဝတ်အစားသာမက အနေအထိုင်ပါ ရိုးစင်းသည်။ သူ့ကို အမြဲလိုလို တွေ့ရတတ်သည်။ က တက်ထရွန်အင်္ကျီအဖြူနှင့်သာ ဖြစ်၏။ မျက်မှန်ထူထူအောင်တွင် အကင်းပါးသောမျက်လုံး တစ်စုံ ရှိသည်။ ပင်လယ်ပြင်၏ ပြန့်ပြူးငြိမ်သက်ခြင်းကိုကြည့်၍ ပင်လယ်ပြင်၏ နက်ရှိုင်းခြင်းကို အကဲခတ်ရခက်သလိုပင် သူ့ကိုသာမန်ကြည့်လျှင် အထင်ကြီးစရာကို အလွယ်တကူ တွေ့နိုင်သောသူမဟုတ်။ သို့သော်သူက လောင်အမည်ကပင် အသိရခက်သော သဘောဆောင်နေတာသတိထားမိကြမည် ထင်ပါသည်။

သူသည် စာအုပ်များကိုတော့ ထူးထူးခြားခြားပင် တပ်မက်စွဲငြိသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် စောစီးစွာကပင် ဂရုပြုမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အိမ်သို့ ဘယ်သူနှင့်ပါလာလာ၊ သူသည် စကားဝိုင်းတွင် ဖင်နွေးအောင်ပင် ထိုင်လေ့မရှိဘဲ ကျွန်တော့်စာအုပ်စင်များကိုသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်ချရင်း သူနှစ်သက်ရာစာအုပ်များကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဆွဲကြည့်၍ ခေါင်းမဖော်ဘဲ မြည်းနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရန် အားလုံးထကြသောအခါကျမှ သူ့ကို စာအုပ်စင်ရှေ့က မနည်းခေါ်ယူရလေ့ ရှိသည်။

သူ့ကို ထူးထူးခြားခြား ဂါရဝတရားရှိသူ၊ ကျေးဇူးသိသူအဖြစ်လည်း မဟေသီမဂ္ဂဇင်းအင်တာဗျူးတွင် တွေ့ရပြန်ပါသည်။ သူ စာပေလောက ဝင်ခွင့်ရဖို့ အတွက် ရှေးဦးစွာ လမ်းခင်းပေးခဲ့သောသူများ ၏ ကျေးဇူးကို

မထိန်မချန် မမေ့မလျော့၊ ထုတ်ဖော်ပြောတာ ဖတ်လိုက်ရသည် ။ ဒါကြောင့်ပင် တခြားသူများ အပေါ်စေတနာထားကာ အင်မတန် တွေ့ရခဲသော ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မြတ်သစ်ကြီးကပင်လျှင် သူ့အပေါ်ဂရုတစိုက် စေတနာထားတာတွေ့ရတော့ ကျွန်တော် မအံ့ဩလှတော့ပေ။(သူ့အင်တာဗျူးတွင် ဦးလေးစိန်သန်းဟု ဂုဏ်ဖော်ပြောခဲ့ပါသည် ။)နောက်... သူက အဘဟု ညွှန်းဆိုသော ဆရာဇော်ဇော်အောင်။ နောက် သရဖူက ကိုငြိမ်းဘေး၊ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းသူတွေက သူ့အပေါ်စေတနာထားစောင်ရှောက်ရုံသာ တတ်နိုင်ပါသည် ။ တကယ်မင်းခိုက်စိုးစန်ဖြစ်အောင်ထူထောင်ခဲ့သည် ကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည် ။

(B)

ခေတ်တစ်ခေတ်ကစ၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် ကျောင်းသားစာပေသမားများ ၏ စုစည်းလှုပ်ရှားရာမှတ်တိုင်များ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ (၇၀) ခုနှစ်တစ်ဝိုက်တွင် လှုပ်ရှားခဲ့ကြသော ကိုငြိမ်းကျော် ၊ အညာတမာ၊ပိတောက် (ကလော)၊ မောင်ညီလတ် (သံလျက်စွန်း)၊ မောင်နံ့သာ၊အောင်သာ စသူတို့ မှာ ယခု မရှိကြတော့၊ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီ၊ဇော်ဇော်အောင်၊ မောင်ပန်းမွှေး (ထိုစဉ်ကဆရာများ) နှင့် မြတ်သစ် ၊ မောင်သာနိုး ၊အောင်ပြည့် မောင်မင်းယာဆိုသူတွေရှိသေးသော်လည်း တချို့က စာပေလောကနှင့် ကင်းကွာနေကြပြီ။ နောက်တော့ နေဦးတို့ ၊ ကိုသက်တို့ အုပ်စု (စာရေးဆရာများ ဖြစ်သော မောင်နေဝင်းနှင့် ခင်မောင်ထွေး (ပျဉ်းမနား) တို့ ၏ သားများ ဖြစ်သည် ။) သူတို့ ထဲမှာ ကိုကိုထူးမှာ နောက်ပိုင်းဒဂုန် မဂ္ဂဇင်းကိုတာဝန်ခံ ထုတ်ဝေသူ ဖြစ်လာခဲ့၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် မောင်ပြည့်မင်း၊ ရာမ (ဘူမိ) ၊ ရွှေမင်းသိမ်း၊ကျော်ဝင်းမောင်တို့ အုပ်စု ၊

နောက်တော့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော်ကျော်လောက်စာပေလှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်ငြိမ်သက်ခဲ့၏။ ၁၉၉၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းမှာ တော့ အင်နှင့် အား နှင့် ပြန်လည်ပေါ်ထွန်းလာကြပြန်သည် ။ မီးပုံထဲမှာ ရှင်သန်ထမြောက် လာသော မီးနှစ်ငှက်တစ်ကောင်လိုပင် သူတို့ ထုတ်ဝေလိုက်သောကဗျာ စာအုပ်ငယ်များမှာ တက္ကသိုလ် ပရိဂုဏ်များကို ကျော်ကာ ပြင်ပကမ္ဘာထိ ရိုက်ခတ်ခဲ့သည် ။ အုပ်စုများ ရှိသည့်အထဲတွင် ရာစုသစ်မြစ်ကျဉ်းသည် ခြေလှမ်းအသွက်ဆုံး ၊ စုစည်းမှု အကောင်းဆုံးဟု ဆိုနိုင်သည် ။ သူတို့ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်ထဲတွင် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံ မှ စာရေးသူတွေ တော်တော်စုံလင်စွာပါးလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မဂ္ဂဇင်း များ တွင် ထင်ပေါ်မလာခင်ကတည်းက ခိုင်မာသောခြေလှမ်းများ ချကာ သူ့လျှောက်ရမည့်လမ်းကို ရဲဝံ့စွာရွေးချယ်ပြီးခဲ့သူဟု ကျွန်တော်မြင်ပါသည် ၊

“ဒီကောင်လေးကို မြန်မာကော်လင်းဝီလ်ဆင် ဖြစ်သွားမှာ စိုးတယ်” ဟု မကြာသေးမီက ကိုမြတ်သစ် ပြောခဲ့ပါသည် ။ Outsider စာအုပ်ကို ရေးသည့် ကောလင်းဝီလ်ဆင် ကမ္ဘာကျော်သွားခဲ့စဉ်က ယခု မင်းခိုက်စိုး စန် တို့လို အသက် (၂၅) နှစ်သားခန့်တွင် ဖြစ်ပါသည် ။ ကိုမြတ်သစ်၏ စေတနာမှာ စာပေသီအိုရီတွေကြားထဲမှာ သာနစ်မြုပ်သွားပြီး ကိုယ်ပိုင် ဖန်တီးသော အနုပညာဘက်မှာ အားလျော့သွားမှာ ဆိုးသည့် သဘော သာ ဖြစ်ပါသည် ။ (ကောလင်းဝီလ်ဆင်သည် အယူအဆရေးရာစာအုပ် များ တွင် အောင်မြင်သလောက် ကိုယ်ပိုင် ဝတ္ထုများ ၌ မစွံသူဖြစ်လေသည် ။) ကျွန်တော်တို့ က ကျွန်တော်တို့ နှင့်ခင်သော လူငယ်များကို ရွှေသာ ဖြစ်ကြစေချင်ပါသည် ။ မှတ်ကျော် မဖြစ်ကြစေချင်ပါ။

သို့သော် ကိုယ်ထိုက်တို့ အဖွဲ့ သူ့ဝတ္ထုများကို ပေါင်းချုပ်ထုတ်ဝေမည် ဟု စုစည်းလိုက်သောအခါ အတော်အတန်အရေအတွက်

ရှိသောဝတ္ထုများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အနုပညာဖန်တီးမှုဘက်၌ လည်း သူ့ အားမလျော့ကြောင်း တွေ့ကာဖြေသိမ့်မိပါသည်။ ။

ထိုဝတ္ထုတိုများ တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးစဉ်က ကြိုက်သော်လည်း ယခု အခါ ကျေနပ်မှုမရှိသောဝတ္ထုတိုများ လည်း ပါကောင်းပါနိုင်ပေမည်။ (ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုယ်ရေးသောဝတ္ထု ၊ကဗျာများကို စုစည်း ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်သောအခါ ထိုဘဝင်မကျမှုမျိုးဖြင့် ကြုံလေ့ရှိ၏။) နှစ်ခြိုက်မြဲ ၊ တန်ဖိုးထားမပျက်သော ဝတ္ထုတိုများ လည်း ပါကောင်းပါနိုင် ပေမည်။ ကျွန်တော်အကြိုက် မကြိုက်ကိုမပြောမိ သူ့ဝတ္ထုတိုများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျိန်သေပြောနိုင်တာတစ်ခုရှိပါသည်။ ။ ယင်းမှာ သူ့ဝတ္ထုတို များ သည် အစဉ်အလာဝတ္ထုတိုများ နှင့် ခပ်ရဲရဲလမ်းခွဲထွက်ကာ ဆန်း သစ်သောအတွေးများ ဖြင့် ပွင့်လက်လျက်ရှိသည် ဆိုသောအချက်ပင် ဖြစ်၏။

(C)

သမိုင်းဆိုသောဝေါဟာရကို လတ်တလောအသုံးပြုရန် အတန်ငယ်ကြီးကျယ်နေပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ခေတ်ဆိုသော စကားများ ဆက်စပ်ထူထဲမှု ရှည်လျားသည် ဟု မထင်ရ သေးမီကာလမှာ ပင် လူမှု ဆက်ဆံရေးအသစ်များ ၊စီးပွားရေး နိုင်ငံရေး အသစ်များ ၊ ယဉ်ကျေးမှုအသစ်များ ၊ အတွေးအခေါ်နှင့်အနုပညာ အသစ်များ မျက်ဝါးထင်ထင် ဆင့်ကဲဖြစ်ပေါ်နေသည် ကို ငြင်းမရ (သို့သော် မျက်စိ မှိတ်ငြင်းပယ် နေသူများ လည်း ရှိနေပါသည်။)

ယခုအခါ မော်ဒန်နှင့် ပို့စ်မော်ဒန် စာပေကိုတာဝန်ကိုယ်စီဖြင့် အကြောက်အကန်ပြု စတင်ပုတ်ခတ်မှုတွေရှိနေရာ မင်းခိုက်စိုးစန်သည်

ပစ်မှတ်ကောင်း တစ်ခုဖြစ်နေသည် ကို ဂုဏ်ယူစွာ တွေ့နေရလေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အဟောင်းနှင့်အသစ်၏ ပဋိပက္ခကို မယုံကြည်ပါ။ ကျွန်တော့်တွင် ကျွန်တော် ယုံကြည်ရာ (အသစ်) ကိုတည်တောက်ရန် ကိစ္စသာရှိ၍ အဟောင်းနှင့်လည်း ရန်ဖြစ်ရန်ရှိသည် ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မယူခဲ့ပါ။ ငြိမ်းကာနီးကောက်ရိုး မီးတောက်ဖြင့် သံရည်ကျိုရန်ကြိုးစား နေသူများကိုတရားပြရန်လည်း စိတ်မဝင်စားပါ။ တဏှာ ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ၊ အဝိဇ္ဇာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြရပါမည်။

ညီငယ် မင်းခိုက်စိုးစန်သည် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ရွေးကာ ပြတ်သားရဲဝံ့စွာ လျှောက်ခဲ့ပြီဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆပါသည်။ ။ အချိန်တိုတိုအတွင်း ခရီးတွင် သင့်သလောက် တွင် ခဲ့သည် ဟု လည်း ထင်မြင်ပါသည်။ ။ ရှေ့ဆက်ရမည့်စာပေခရီးကား ခက်ခဲကောင်း ခက်ခဲ၊ ကြမ်းတမ်းကောင်း ကြမ်းတမ်းနိုင်ပါသည်။ ။

သို့သော် ထိုခရီးကိုကောင်းစွာကျော်လွှားနိုင်သော ဇွဲ ၊ လုံ့လ ဉာဏ်ရည် တွေ သူ့တွင် အပြည့်ရှိနေသည် ဟု သံသယမရှိ။ ကျွန်တော့်ယုံကြည်နေသဖြင့် သူ့အတွက် စိုးစဉ်းမျှပုန်မှုမရှိကြောင်း နောက်ဆုံးပြောကြားလိုပါသည်။ ။

ချစ်ခင်လေးစားလျက်

သစ္စာနီ

(ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၉၈)

*

ရောဂါပိုးမွှားများ (၁)

နေရောင်ခြည်က အပျိုဘော်ဝင်စပဲ ရှိသေးရဲ့ ။ ပင်လယ်ကတော့ ရှိုး
ပိုင်းမှာ စပိတစ်ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို အတင်းကြီး ခပ်
တည်တည်လုပ်ထားတယ်။ အုန်းပင်တွေ၊ ကျောက်ဆောင်တွေ ခပ်ကျဲကျဲ
ရှိတဲ့ ကျွန်းရဲ့ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေမှာ တော့ သက်ရှိသဏ္ဍန် တချို့ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြလေရဲ့ ။

ကျွန်းပေါ်နေကြသူတွေလေ...။

ပင်လယ်ဆီကိုမျှော်နေကြတာ...ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်းနဲ့
မနီးမဝေး ပင်လယ်ရေပြင်မှာ ကျောက်ချထားတဲ့ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း
ဆီကို မျှော်ငေးနေကြတာ။ မျှော်နေကြသူတွေထဲက တချို့တလေ ကလ
ည်း ပင်လယ်ဖက်တစ်ချက်ကြည့်လိုက် ၊ ကျွန်းပေါ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လို
က်နဲ့ တခုခုကို စိတ်မရှည်လက်မရှည် အောင့်အည်းသည်းခံ စောင့်ဆိုင်း
နေရပုံမျိုး။

ဒါပေါ့ ၊ ကျွန်းပေါ်နေသူတွေအားလုံးနီးပါး ဟောဒီကမ်းခြေမှာ
လာပြီးစုဝေးနေကြတာ နေရောင်ခြည် မတ်တတ်ပြေးတက်စကတည်း
က ကိုင်း... ကြာလှပြီကော။

ဟော. . ပြောရင်းဆိုရင်း လာပြီ။ သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ သူ
လာပြီ။ လက်ထဲမှာ တစ်လံကျော်ရှည်လျားပြီး အပြောက်အမွန်းတွေနဲ့

တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ကျိုင်းလိုလို တုတ်ရှည်ကြီးကို ကိုင်လို့ ။ ဝဲ ၊ ယာ ၊ ရှေ့ ၊ နောက်မှာ လည်း အခြံအရံအစုံအလင်နဲ့ ။ လာနေပြီ။ ဟောဒီကျွန်းကိုပိုင်ဆိုင်အုပ်ချုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကြွချီလာနေပြီ။ ကမ်းစပ်မှာ ရှိကြတဲ့ လူတွေအားလုံးရဲ့ ဦးခေါင်းတွေ တညီတညာတလည်း ရွေ့လျားသွားကြတယ်။ သူတို့ ရဲ့ လည်ပင်းရှည်ရှည် ကြီးတွေ ယိမ်းနဲ့ညွတ်ကိုင်ကျသွား လိုက်တာများ စပါးခင်းကို လေပြည်ငွေ့လို့ လှိုင်းတအိအိ ထသွားပုံမျိုး။ ကြည့်လို့ သိပ်ကောင်းတယ်။ မိဘတစ်ယောက်ကို သားသမီးတွေက ချစ်မြတ်ကြည်ညိုပုံမျိုးနဲ့ ကျွန်းပိုင်ကြီးကို အားလုံးက အရိုအသေပေးလိုက်ကြလေရဲ့ ။

ကျွန်းပိုင်ကြီးက အားလုံးကိုပြုံးပြနုတ်ဆက်တယ်။ နောက်ကမ်းစပ်မှာ သွားရပ်ပြီး ဟိုးအဝေးမှာ သွားရပ်ပြီး ဟိုးကသင်္ဘောကြီးဆီကို ငေးကြည့်နေတယ်။ အကြာကြီးပဲ နောက်တော့မှ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ပုံမျိုး ဦးခေါင်းကို တဆက်ဆက်ညိတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက ကျိုင်းကိုမြှောက်မ၊ ဝှေ့ ယမ်းပြလိုက်တာတယ်။ သင်္ဘောကြီးဟာလည်း ဒီတော့မှ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတာကလား။ လှေတွေကို ချကြတယ်။ ဝန်စည်စလယ်တွေကို ချတယ်။ အများကြီးပဲ။

ဒီက စောင့်နေရသူတွေကတော့ တလှုပ်လှုပ်တရွရွကို ဖြစ်နေတော့တော့ ၊ အာမေဇိုင်သံတွေ၊ တီးတိုးပြောသံ . . . ရယ်သံတွေ . . . ။

ဟော . . . လာနေကြပြီ။

ရှေ့ဆုံးကလှေပေါ်မှာ တော့ သင်္ဘောရဲ့ ဦးစီး ကပ္ပတိန်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာပုံရတယ်။ အလံတွေဘာတွေ လွှင့်လို့ ။ ဟုတ်တယ်။ ထင်တဲ့ အတိုင်းဘဲ ။ ကမ်းစပ်မှာ လှေတွေဆိုက်တော့ အဲ့ဒီရှေ့ဆုံးကလှေပေါ်က ကပ္ပတိန်ဆင်း လာပြီး ကျွန်းပိုင်ကြီးကို ဒူးထောက်အရိုအသေပေးတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်းပိုင်ကြီးက ပြုံးပြီး

“အို . . နေပါ...နေပါ။ သက်တောင့်သက်သာ နေပါ ၊ဒူးထောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဆီမှာ တော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဒူးထောက် ရတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ မရှိဘူးခင်ဗျ ။ စိတ်ထဲက တကယ်လေးစားတယ် ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

သင်္ဘောကပွတိန်က ထရပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောတယ်။ ဟင့်အင်း . . . ပြောရိုးပြောစဉ်ပုံစံမျိုး ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကျွန်းပိုင်ကြီးကို ‘ အရှင်ကြီး ’တွေဘာတွေ တပ်ခေါ်တာ ကျွန်းပိုင်ကြီးကတော့ ဒီငတိ အနေမကျှံစေချင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ။ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ပြောမနေတော့ဘူး။ ပြုံးရုံပြုံးနေတယ်။

နောက်တော့သူတို့ မှာ ပါလာတဲ့ ဝန်စည်စလယ် တွေကိုချ ဝိုင်းသယ်တဲ့ သူကသယ်နဲ့ ကျွန်းပေါ်ကို ပြန်တက်ခဲ့ကြတော့တယ်။ ကျွန်းပိုင်ကြီးက ကပွတိန်ရဲ့ ပခုံးကို ဖက်ပြီး သူနေတဲ့ ဂေဟာဆီ ခေါ်သွားရဲ့ ။ လမ်းလျှောက်ရင်း အလွှာပသလွှာပ ပြောသွားကြတာပေါ့လေ။

“ခင်ဗျာတို့ ဘယ်က လာခဲ့တာတုန်း ”

“ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်တဲ့ ဂြိုဟ်ရဲ့ အမည်ကလေးဘုတ်ဂြိုဟ်လို့ ခေါ်ပါတယ် အရှင်ကြီး ၊ အရှင်ကြီးတို့ ရဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်နဲ့ နေကြောငြော မိသားစုတစ်စုထဲမှာ အတူအပါအဝင်ပါပဲ ”

ကျွန်းပိုင်ကြီးက ခေါင်းကိုတဆက်ဆက်ညိတ်ရင်း . . .

*

“ဪ... အခုလာရင်းကိစ္စကကော အလည်သက်သက်ပဲလား ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ အလည်အပတ်ဆိုတာထက် မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ စူးစမ်း

လေ့လာဖို့ ဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ် ၊ အဆင်ပြေရင် အချင်းချင်း ကုန်စည် ဖလှယ်ပြီး အရှည်သဖြင့် နှီးနှောဆက်ဆံသွားဖို့ ပါ ခင်ဗျ ”

ကျွန်းပိုင်ကြီးရဲ့ အိမ်ဂေဟာရှေ့မှာ အားလုံးဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ သင်္ဘောကပ္ပတိန် ကသူ့လူတွေကို ဘာသာစကားတစ်မျိုး အမိန့်ပေးလိုက်တော့ သင်္ဘောသားတွေ သူတို့ ထမ်းယူလာတဲ့ သေတ္တာကြီးတွေဖွင့်ပြီး အထဲကပစ္စည်းတွေကို ထုတ်၊ မြက်ခင်းပေါ် စီတန်းချပြပါလေရော . . .။

အားပါး . . .ကောင်းလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ။ ဒီကျွန်းကဟာတွေနဲ့ တော့ဘာမှ မဆိုင်ပဲကိုး။ အထည့်အလိပ်တွေ။ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ၊ ဆန်းဆန်းပြားပြားအသုံးအဆောင်တွေ၊ အမွှေးနံ့သာတွေ . . .။ ဩော် . . . ကော်ဇောလို ၊ ထိုင်ခုံလို အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေတောင်မှ ပါသေးရဲ့ ။

ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေကတော့ အသက်ရှူဖို့ မေ့နေကြတဲ့ ပုံမျိုး မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်လို့ . . .။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပလားဆိုရင် တန်ခိုးဣတ္ထိပတ်ပြနေတဲ့ မှော်ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ စွမ်းပကားကို ကလေးတွေက တအံ့တဩ ငေးကြည့်သလိုမျိုး . . .။

ကျွန်းပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း အမည်ဖော်ရခက်တဲ့ ခံစားမှု တစ်ခုနဲ့ ။ တည်ငြိမ်သယောင် ဟန်ဆောင်နေပုံက မပီရိလိုက်တာ။ ခေါင်းတဆက်ဆက်ညိတ်လို့ ။ ဘာမှ တော့မပြောဘူး။ အဲ . . .နောက်ဆုံးသေတ္တာကိုလည်း ဖွင့်လိုက်ရောဘာမှ နှိုက်မထုတ်ရသေးခင်မှာ အထဲကနေ သတ္တဝါ ၅-ကောင် ပြုန်းခနဲ ခုန်ထွက် လာလေရဲ့ ။ သေးသေးလေးတွေပါ။ အမြီးက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် ၊မည်းနက်တောက်ပြောင်နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံက ပြူးထွက်လို့ ။

လေ့ကျင့်ထားလားအောက်မေ့ရတယ် ၊တကယ်ဘဲ အဲဒီ အကောင်

လေးတွေဟာ မြေပေါ်ကိုဖုတ်ခနဲကျလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ လူတွေကြားကတိုးထွက်ပြီး အိမ်တွေဆီပြေးဝင်သွားတယ်

စက္ကန့် ပိုင်းလောက်ပဲကြာတယ် ထင်လိုက်ရရဲ့ ။ဟော...ခုန်ထွက်လိုက်တာမြင်လိုက်ရရဲ့ ဟော...ပျောက်သွားပြီ ဒါပဲ။

ဒါပေမယ့်...ကျွန်းပိုင်ကြီးကတော့ အဲ့ဒါကိုသေသေချာချာ သတိထားလိုက်တာဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဟုတ်တယ်.....တမျိုးကြီးဘဲခံစားရတယ်။

မကြိုက်ဘူး ...မကြိုက်ဘူး အဲ့သတ္တဝါတွေရဲ့ သွားတွေကိုမကြိုက်ဘူး

ဟေ့. . . ဟေ့..အဲ့ဒါဘာကောင်လဲ..ဟော. . . ပြေးသွားပြီ လိုက်ဖမ်းလေကွာ

ကပ္ပတိန်ကနားမလည်သလို ကြောင်တောင်တောင်အမူအရာနဲ့ ။

ခင်ဗျာ...ဗျာ၊ . . .ဪ၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အရှင်ကြီး အဲ့ဒါကြွက်လို့ ခေါ်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့ ပြုလုပ်ပေါ်မှာ နေတဲ့ ကြွက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အင်း.ဒီလိုဘဲလေဒီကောင်တွေက ဟိုနားဒီနားကပ်ခိုနေတက်တာမျိုး။ အခုလည်း ဒီသေတ္တာထဲ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပါလာသလည်း မသိဘူးဗျ။ ထားပါတော့လေ။ ကဲအရှင်ကြီးရှုစားပါဦး။ ဟောဒီအထည်တွေကိုနှစ်သက်ပါရဲ့လား။

အားလုံးရဲ့ အာရုံဟာ သေတ္တာတွေထဲက အထည်အလိပ်တွေဆီကိုပြန်ရောက်သွားပြန်ရော။ စကားဝိုင်းက ပြန်ပြီးစိုပြည်လာတယ်။

ကပ္ပတိန်က သူ့မှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကျွန်းပိုင်ကြီးနဲ့ တကွ ကျွန်းပေါ်ကလူတွေအတွက် လက်ဆောင်ပေးပါတယ်လို့ လည်း ဆို

လိုက်ရော လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြတာ ဆိုတာလေ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ ...။လှိုင်းတွေ ကွဲကြသွားသလိုမျိုး။ ဟုတ်တယ်။ ပြန်ကာနီးမှာ တော့ ကပ္ပတိန်က မေးသွားသေးရဲ့ ။

‘အရှင်ကြီးတို့ ကျွန်းပေါ်မှာ ရောဘာပစ္စည်းတွေများ ပေါပါ သလဲခင် ဗျာ” တဲ့ ။

ကျွန်းပိုင်ကြီးကပြုံးတယ်။ဖြေတော့လည်း ၊ တစ်ခွန်းတည်း ၊တိုတိုပဲ ။

“မေတ္တာ . . .”

သူတို့ ပြန်သွားတော့ ကျွန်းသားတွေ ပျော်ပြီးကျန်ရစ်တယ်။

*

(၂)

မိကောင်းဖခင်မိုးတိမ်တွေ ပင်လယ်ပေါ်မှာ မရှိကြတော့ဘူး။ မကြာ ခင် မုန်တိုင်း ကျတော့မယ်။ အင်း . . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သိပ်လှတယ် ။ ဟုတ်တယ် ၊ သိပ်လှတယ်။

“ကြွက်”

အစကတော့ အကြောင်းမသိသေးခင်မို့ ချစ်စရာအကောင် ကလေး လို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။

အခုမှ . . . ခက်တော့တာပဲ။

စားစရာ သောက်စရာမှန်သမျှကို ကိုက်ဖဲ့ဖျက်ဆီး ၊ အဝတ်အစား တွေဆိုကာ တကတည်း စုတ်ပြတ်မွရရာကြောရော ၊ အိမ်တွေမှာ ဆိုလည်း ထရံတစ်ချပ်မှ အကောင်းမရှိတော့ဘူး။ ကိုင်း . . . ဘာကျန်သေးသ

လဲ။ ပြီးရော။

တစ်ကျွန်းလုံး ပွက်ပွက်ဆူလိုက်သမှ ၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်းပိုင်ကြီး က
လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာ တဲ့ တုန်း။ ကြာလေခက်လေတော့ ဖြစ်ရော့မယ်
၊ ကြွက်ဦးရေ တိုးပွားနှုန်းကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိကိုး။

“ဟိုကောင်တွေဆီက ပါလာတဲ့ ပြဿနာ ဟိုကောင်တွေ ထပ်လာ မှ
ပဲရှင်းခိုင်းရတော့မယ်”

ကျွန်းပိုင်ကြီးကတော့ ခပ်တိုးတိုး ညည်းရှာသား။

အင်း ဒါပေမယ့် ဟိုကောင်တွေက ဘယ်တော့ လာမှာ တဲ့ တုန်း
။ ကဲ . . . ။

*

(၃)

ထမီရင်လျားနဲ့ အပျိုမလေးတွေလို လှပနေလိုက်ပုံများ သဲမြေထဲ တ
စ်ဝက်မြုပ်ဝင်နေတဲ့ ကျောက်ဆောင်တွေလေ ။

လှိုင်းတွေ ... လှိုင်းတွေ ကော့ခွက်ဝင်သွားလိုက် ၊ ကုန်းရုန်း ထလာ
လိုက်နဲ့ ၊ ကချေသည် ဆန်နေပြန်သေးရဲ့ ။ဒါပေမယ့် ကျွန်းသူ ကျွန်းသား
တွေ အားလုံးရော ၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးရော အဲဒါတွေအားလုံးကို အရသာမခံ
နိုင်ကြပါဘူး။ ။ ဟိုး . . . ရေပြင်မှာ ကျောက်ချထားတဲ့ သင်္ဘောကြီးနဲ့ အဲ့ဒီ
ကနေကျွန်းဆီကို တရွေ့ရွေ့ လှော်ကပ်လာနေတဲ့ လှေငယ်တွေဆီကိုပဲ
အကြည့်တွေနဲ့ တအား လွှဲလွှဲပြီးပစ် ပေါက်နေတော့တယ်။ သူတို့ ဒုတိ
ယ အကြိမ် လာကြပြန်ပြီကော။

*

ဒီတစ်ခါတော့ ပဋိသန္ဓာရစကားတွေဘာတွေ ဆိုမနေတော့ဘူး။ ကမ်းပေါ်တက်တက်ချင်းပဲ ကျွန်းပိုင်ကြီးဆီက ဆီးပြောတယ်။

“ကိုင်း...မိတ်ဆွေတို့ ရော ၊ ခင်ဗျားတို့ ပဲရှင်းပေတော့”

ကပ္ပတိန် ငိုငံသွားတယ်။ ဘာများ ဖြစ်လို့ ပါလိမ့် ပေါ့လေ။ နောက်တော့မှ ကြွက်ပြဿနာမှန်းလဲသိရော တဟားဟား ရယ်တော့တာပဲ။ပြီး..

“အခုမှ တော့ တစ်ကောင်ချင်းစီ လိုက်ဖမ်းလို့ လည်း မရတော့ဘူး၊ အကောင်ပေါင်း ထောင်သောင်းချီပြီး ပွားနေရောပေါ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့ အရှင်ကြီး အဲဒီကြွက်တွေကို နှိမ်နင်းနိုင်တဲ့ အကောင် တစ်မျိုး ကျွန်တော်တို့ ဆီမှ ပါလာပါတယ်”

ကပ္ပတိန်က သူ့သားငယ်တစ်ယောက်ကို သင်္ဘောဆီပြန်လွှတ်ပြီး အဲဒီအကောင်ကို ကျွန်းပေါ်ယူလာခဲ့ဖို့ ခိုင်းလိုက်တယ် ၊ ပြန်လာတော့ အဲဒီသင်္ဘောသားဆီမှ ခပ်ရွယ်ရွယ်သတ္တဝါတွေလေး ဆယ်ကောင် ဆယ့်ငါးကောင်လောက် ပါ လာလေရဲ့ ၊ ဟိုကြွက်ဆိုတဲ့ အကောင်လိုပဲ၊ ဒီသတ္တဝါလဲ ခြေလေးချောင်းနဲ့ ပဲ ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကောင်တွေက ပိုကြီးတယ်။ အမြီးကလည်း လုံးလုံးတုတ်တုတ်နဲ့ ။ခြေသည်းတွေဆိုတာ ချွန်မြနေတာပဲ။

“ဒါ ‘ကြောင်’ ဆိုတဲ့ အကောင်တွေပါ အရှင်ကြီး ၊ ဒီကောင်တွေကို သာ ကျွန်းပေါ်မှာ မွေးထားလိုက်ပါ။ ကြွက်တွေ အကုန်ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ် ”

ကျွန်းပိုင်ကြီးကတော့ မှန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာထားကြီးနဲ့ စကားလည်း တစ်လုံးမှ မဟတော့ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ အတော် အောက်သီးအောင့်သက် ဖြစ်နေတာ အသိသာကြီး ။

မကြိုက်ဘူး . . . မကြိုက်ဘူး။ အဲဒီ သတ္တဝါရဲ့ ခြေသည်းတွေကိုလုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ ဟိုဂြိုဟ်ဆိုးကောင် ကပ္ပတိန်က ပြန်ကာနီးမှာ ပြောသွား သေးရဲ့ ။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ခေါက်ထပ် လာပြီး အခြေအနေ ကြည့်ပါ ဦးမယ် အရှင်ကြီး ”

*

(၄)

မုန်တိုင်းက သီချင်းဆိုတတ်တယ်။

သီချင်းဆိုတာမျိုးကလည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ ။ အပျိုးဘီးလုံး (intr o) တွေ ၊ ခြေဆင်းတွေမှာ ဆို နှလုံးသားထဲကို အပ်ဖျားကလေး ရွရွဖိမြုပ် လိုက်သလိုမျိုး တစ်မိမ့်မိမ့်နဲ့ တိုးဝင်စူးနစ်စေသလောက် ဟော CHO ခေါ် ရပ်စ် ခေါ်ရပ်စ်လို့ ခေါ်တဲ့ သံပြိုင်ပုဒ်လည်း ရောက်ရော ဝုန်းခနဲ ထိုး ဆောင့်သွင်းပစ်လိုက်တာ . . . အား !!! ။

ဒါတင် ဘယ်ကဦးမှာ လဲ။

မုန်တိုင်းက ဘောလုံးလည်း ကန်တတ်တယ်။

အခုတော့ မုန်တိုင်းဖက်က ပယ်နယ်တီတစ်လုံး ကန်သွင်းခွင့် ရသွား ပြီ။

*

(၅)

ဟောဒီ တတိယခေါက်မှာ တော့ ပွဲကကြမ်းပြီ။

ကပ္ပတိန်ကတော့ ခြေခါခါ လက်ခါခါ နဲ့ အကြောက်အကန်တောင်း ပန်ရှာရဲ့ ။ ဪ . . .ကျွန်းပိုင်ကြီးလား။ ဘယ်နှယ်ပြောနေပါလိမ့် ရှားရှားရားရားနဲ့ ဒေါသထွက်နေလိုက်တာဗျာ။ ကြိမ်းမောင်းတဲ့ စကား သံတွေဟာ ငလျင်ဆန်တော့တာပဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . သွား . . . သွား ။ မင်းအကောင်တွေ အကုန်ပြန် ဖမ်းသွားတော့ ၊ ပထမတစ်ကောင်ကိုဆိုးလှပြီမှတ်နေတာ၊ ဟင်း . . . နောက်အကောင်ရော ဘာထူးလို့ လဲ ၊ ရောက်ခါစကကြွက်ကို သတ် တော့ သတ်စားပါရဲ့ ။ ဒါပေမယ့် မီးဖိုချောင်ထဲက အစားအသောက်လည်း တွေ့ရော ကြွက်ကို အပင်ပန်းခံ သတ်မစားတော့ဘူး ၊ မီးဖိုချောင်က ဟာကိုပဲခိုးစားဖို့ ချောင်းနေတော့တယ်။ တောက် ! ဟင်း ‘ကြောင်’ဟုတ် လား ၊ နာမည်ကိုက ကျက်သရေ မရှိဘူး ၊ ကြောင်ချေးစော်ကလည်း နံ လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ ၊ ဒီကြားထဲ ကြွက်ဖမ်းရင် ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ပြေးလွှားတိုက်မိလို့ ငါတို့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ကျကွဲ ။ ပျက်စီး ၊ ဟင်း . . . တစ်ခုမှ ရစရာမရှိတော့ဘူး ၊ ဒီမယ် ဟေ့ကောင် . . . ”

“ဗျာ . . . ခင်ဗျာ . . . အရှင်ကြီး ”

“ မင်းခေါ်လာတဲ့ အကောင်တွေ မင်းအကုန်လိုက်ဖမ်း ၊ အကုန် အကုန် ၊ ကြွက်တွေရော ကြောင်တွေရောတစ်ကောင်မှ မကျန်စေနဲ့ ၊ ပြီးရင် မင်းတို့ လည်း ပြန်ကြ ၊ နောက်ဘယ်တော့မှ ကမ္ဘာမြေကိုမလာကြနဲ့ တော့ . . . သွား”

ကပ္ပတိန်ကတော့ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလေရဲ့ ။

“ မဖြစ်နိုင် . . . မဖြစ်နိုင်ပါ အရှင်ကြီး ငဲ့ညှာပါဦး”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ မျိုးပွားချင်တိုင်းပွားပြီး ဘယ်နှစ်

ကောင်ရီနေပြီမှန်းတောင် ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်တော့တဲ့ သတ္တဝါတွေ ၊ နောက်ပြီး တစ်ကျွန်းလုံးက ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဝိုင်းနှိမ်နှင်းနေတာတောင်မှာ မနိုင်တာ ၊ ဒီကပ္ပတိန်နဲ့ သင်္ဘောသားလေး အယောက်ငါးဆယ်လောက်က ဘာတတ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

အဲဒီမှာ ကပ္ပတိန်က . . .

“နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ပါစေဦး အရှင်ကြီး ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ မှာ နောက်ထပ်သတ္တဝါတစ်မျိုး ပါလာပါသေးတယ်၊ အဲ . . . အဲဒီအကောင်ကတော့ကြွက်ကောကြောင်ကော နှစ်မျိုးလုံးကို အပြတ်အသတ် နှိမ်နင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ် အရှင်ကြီး ”

သက်ပြင်းချသံထွက်လာတယ်။ ကျွန်းပိုင်ကြီးဆီကပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်တော့ဘူးလေ ။ အင်း . . . ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ။ ကဲ. . . ပြောဘာတတ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

ဒီအခြေနေရောက်မှ တော့ ခွင့်ပြုလိုက်ဖို့ ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ကပ္ပတိန်က သင်္ဘောပေါ်က သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို ခေါ်လာပြီး ကျွန်းပိုင်ကြီးရှေ့မှာ ကြိုးဖြေလွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဖိုအမ ဖြစ်ပုံရရဲ့ ။ အဲထူးခြားတာက ဒီသတ္တဝါ နှစ်ကောင်ဟာ ကြွက်တွေကြောင်တွေလို လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား မနေပါဘူး။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ၊ ခပ်တည်တည်ပဲ။ ကျွန်းပိုင်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ တောအုပ်ထဲကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်သွားတယ်။ အင်း . . . လမ်းသွားတော့လည်း ဟိုအကောင်တွေလို ခြေလေးဘက်စလုံးနဲ့ မသွားဘူး။ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို မြှောက်ထားပြီး နောက်ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ ပဲလမ်းလျှောက်တာ။

ဟင် ! ! ! ကျွန်းပိုင်ကြီးရင်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်သလိုမျိုး ပျို့တက်လာလေရဲ့ ။

မကြိုက်ဘူး . . . မကြိုက်ဘူး ၊ ဒီသတ္တဝါတွေရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်ကို
မကြိုက်ဘူး။

ကပ္ပတိန် ဝင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားက . . .

“အရှင်ကြီး ၊ ဒီသတ္တဝါတွေရဲ့ အမည်ကိုတော့ ‘ လူ ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်”

*

(၆)

အဲဒီည မှာ ကမ္ဘာမြေဟာ စုန်းမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောကုန်း
မွဲခြောက်ခြောက်နဲ့ တူနေတယ်။ စုန်းမကြီးရဲ့ အဝတ်တွေကို လေတိုးသံ
လိုမျိုးပင်လယ်လေကလည်း တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်လို့ ။ ညှီစို့စို့အနံ့ တွေပွက်ပွ
က်ထနေတယ်။

ဟော . . . ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ၊ တလက်လက်နဲ့ ကမ္ဘာမြေဆီကို ချဉ်း
ကပ်လာတာ ဘာလဲ ?

ဟုတ်တယ် ၊ အဲဒါမုန်တိုင်းရဲ့ မျက်စိဖြစ်တယ်။ တစ်ညလုံး
ကျွန်းပိုင်ကြီးအိပ်မပျော်ဘူး၊ သက်ပြင်းမောကြီးတွေကို တဟင်းဟင်း ချ
လို့ ရှည်လျားလှတဲ့ သူ့ရဲ့ လည်ပင်းကြီးကို တဆက်ဆက်ညိတ်လို့ ၊ သူ
တွေးရင်းအသက်ရှူ ကျပ်သထက် ကျပ် လာလေရဲ့ ။

မနက် မိုးစင်စင်လင်းတော့ တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးတဲ့ ကျွန်းပိုင်ကြီး
ဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေ အားလုံးကိုခေါ် ၊ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စ
ည်းတွေအားလုံးကို သင်္ဘောတွေပေါ် တင်ခိုင်းပြီး နေထိုင်စရာ တခြားဂြို
လ်သစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေ ရွက်လွှင့်ထွက်ခွာသွားကြပါတော့တယ်။

ကိုင်း . . . နေရစ်ခဲ့တော့ ကမ္ဘာမြေရေ။ (အင်းပေါ့ လည်ပင်ရှည်ရှည်
နဲ့ ပြိုလဲသားတွေစွန့်ခွာထားရစ်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာမြေမှာ တော့ ကြွက်တွေရယ်
၊ကြောင်တွေရယ် ။ ပြီးတော့ လူရယ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့)

*

(၇)

ဒီဇာတ်လမ်းဟာ (သမိုင်းစာအုပ်တွင် ၊ ဒဏ္ဍာရီစာအုပ်တွေမှာ မပါ
သေးတဲ့ ‘ကမ္ဘာမြေပေါ်ကို လူတွေ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ စတင်ရောက်ရှိလာရ
တယ်’ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲလို့ ကျွန်တော်ပြောရင် ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ရ
ယ်စရာတစ်ခု သက်သက်လို့ ပဲ သဘောထားစေချင်ပါတယ်။

*